

Kapitola **Je správné se nerozčilovat?**

úsek

text

V kapitole "Sžívání kolektivů" bylo objasněno, že subjekt v kolektivu, když se něco nedaří, dostává trest uvnitř svého AA za chybnou antecepci. Velmi často hledá viníky mimo sebe a rozčiluje se na ty, kteří podle jeho názoru problém zavinili.

Jeho rozčilování je "bič", který při dopadu na skutečného viníka může přispět k lepší synchronizaci a antecepci kolektivu. Naopak dopadne-li na nepravého, bude se jednat o křivdu, a ta může synchronizaci kolektivu poškodit.

V Bibli a dalších moudrých knihách starověku se doporučuje zachovávat klid, ovládat se, nerozčilovat se. V západní kultuře je tento požadavek často přijímán jako ctnost.

Existují stohy rad, jak máme udržet na uzdě svůj hněv. Např. si v duchu počítat do 10, v duchu si říkat "Je blbej, je blbej.", myslet na některý velký vzor sebeovládání.

Své děti odnaučujeme rozčilování od útlého věku. Vysvětlujeme jim, že rozčilovat se je špatné.

V dospělosti řešíme antecepční muka za podpory vulgárních slov, která si podle situace opakujeme v duchu, šeptem, nahlas, nebo řvaním.

Jak tedy má znít správná rada o rozčilování. Je to vždy ctnost, když se ovládneme?

Pokud se na situaci podíváme z pohledu menšího zla, zdá se, že je lépe nešvihnout bičem vůbec, než zasáhnout nepravého.

Ovšem z AT plyne, že zásah bičem do toho pravého a vyváženou silou je zásadní požadavek pro přežití antecepčních systémů.

Závěr **Uvážlivé rozčilování, avšak ne nerozčilování.**

Ten, kdo prožívá trest za chybnou antecepci, by se měl rozčilovat uvážlivě, až po dobrém určení viny a její míry. Úplné nerozčilování je potenciální hrozbou přežití kolektivu.

